

Στις φρέζιες που σου ευώδισαν την κλίνη
 κάτι από φως και νιάτα έχει απομείνει
 κ' η θέρμη που αναδίνει η ομορφιά σου.
 τα μάτια και τα χείλη σου ακρανοίγουν,
 είδωλο πράο τα χέρια σου τυλίγουν
 και λάμπουν μες στη νύχτα τα μαλλιά σου.

Αλκωνή, 1949 = Ποιήματα, 1970, σ. 133, 139

Η *Αλκωνή* κρίθηκε από τους: Ν. Παππά (*Νέοι Ρυθμοί, 1949, σ. 233*) και Ά. Δικταίο (*Ο Αιώνας μας, Μάρτιος 1949, τεύχ. 3, σ. 92-93*).

Τα *Ποιήματα 1929-1949* ο Μιχ. Στασινόπουλος θα τα χαρακτηρίσει αργότερα ως «Εποχής πρώτης», θεωρώντας ότι τα επόμενα «Εποχής δεύτερης» διαφοροποιούνται στο αισθητικό πεδίο. Στην περίπτωση αυτή δεν έχω να πω τίποτα περισσότερο από όσα έγραφα στην *Ιστορία... του Μεσοπολέμου* (τόμ. Β', σ. 739-741) και ακούμαι να αντιγράψω ένα ακόμη ποιήμά του, υπενθυμίζοντας ότι τα ποιήματα «Το άλογο του σκακιού», το «Θέατρο» και «Ο μικρός επαρχιώτης» έχουν anthologηθεί αρκετές φορές. Αντιγράφω για προφανείς λόγους ένα άλλο:

Ο ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ

Απ' την καμπή του εξοχικού του δρόμου, από τ' αμπέλια,
 κι απ' τις ελιές ξεπρόβαλε σφυρίζοντας το τραίνο.
 Στάση μονάχα ένα λεπτό, και θα κινήσει πάλι.
 Στάση μονάχα ένα λεπτό, κι όλα θα κλείσουν πάλι.

Κι ώρες βουβός ο ερημικός σταθμός αποκοιμείται,
 χώρια απ' τις έγνοιες του χωριού κι απ' τα παλιά τα σπίτια,
 και στην γαλήνια μοναξιά ο σταθμάρχης συλλογιέται
 πόσο η ψυχή του επάλωσε, σαν τ' άσπρα του σειρήνια.

Κι όταν ο νους του στη ζωή που πέρασε πηγαίνει,
 κοιτάζει τις ημέρες του σιωπηλές να φεύγουν,
 καθώς το πράσινο το φως, πίσω από κάποιο τραίνο,
 που σ' ένα τούνελ σκοτεινό βυθίζεται και σβήνει.

Στα σαράντα επτά σύντομα ποιήματα της *Εποχής του θανάτου* (1948) της Ζωής Καρέλλη ο επιγραμματικός λόγος, πλούσιος σε αποχρώσεις, μεταφέρει έναν κόσμο μεταφυσικά συγκροτημένο, όπου όμως το 'μυστικό' στοιχείο γειτνιάζει με το 'ηθικό', στο πεδίο του σημαίνοντος,

